

2,63/1.

Przepisy o warunkach legalizowania wag handlowych zwyczajnych.

WAGI RÓWNORAMIENNE.

Na podstawie art. 11 dekretu o miarach (Dz. P. P. P. r. 1919 poz. 211) oraz § 19 Ustawy Rzeszy Niemieckiej o miarach (Mass- u. Gewichtsordnung) z dnia 30 maja 1908 r. (R. G. Bl. str. 349) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. poz. 166) zarządza się co następuje:

Wagi równoramienne wogóle.

§ 1.

Wagi równoramienne powinny odpowiadać przepisom o warunkach legalizowania wag handlowych zwyczajnych wogóle (POM poz. 2,61/2 i poz. 2,622/1), o ile nie zostają zmienione przez przepisy niniejsze.

§ 2.

Ramiona wag równoramiennych nie powinny widocznie różnić się co do swego kształtu, jednakże jednostronne rozwidlenie jest dopuszczalne.

§ 3.

W wagach z dwustronnem rozgałęzieniem końców dźwigni długość środkowego noża powinna być nie mniejsza, jak sześć dziesiątych odległości między środkami ostrzy noży na końcu dźwigni; przy rozgałęzieniu tylko jednego końca długość ta powinna być nie mniejsza, jak trzy dziesiąte powyższej odległości.

§ 4.

Szalki powinny być wykonane z materiałów dostatecznie twardych i niehygroskopijnych, jak: metal, marmur, szkło, porcelana.

Wagi proste równoramienne.

§ 5.

Dla wag prostych równoramiennych, oprócz postanowień §§ 1 ÷ 4 przepisów niniejszych, mają zastosowanie postanowienia, zawarte w §§ 5 ÷ 13.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 24 lutego 1926 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

§ 6.

Wagi proste, godne legalizacji pierwotnej, powinny być o nośności: 50 *kg*, 1, 2, 5, 10, 20, 50, 100, 200 i t. d. co 100 *kg*.

§ 7.

Wagi proste mogą mieć łożysko środkowe dźwigni umocowane w słupku (wagi słupkowe) lub w wiszącym jarzmie (wagi wiszące).

§ 8.

W wagach z rozgałęzionymi ramionami dźwigni rozgałęzienia te w miejscu zawieszenia szalek powinny być zabezpieczone od zetknięcia się z przedmiotem ważonym.

§ 9.

U wag prostych z rozgałęzionymi ramionami dźwigniowymi wystarczają wieszaki, zezwalające na wahanie szalki tylko w kierunku prostopadłym do linii ostrzowej. O ile u wag tego rodzaju towar, podlegający odważaniu, dopływa na szalkę przez osobny, ze słupkiem wagi stalełączony przyrząd, to staje się wieszak po stronie ładunkowej zupełnie zbyteczny.

§ 10.

Konstrukcja wieszaków, zawierających łożyska nośne, i końców dźwigni w wagach prostych, powinna uniemożliwiać zdejmowanie wieszaków ze swoich miejsc bez użycia narzędzi warsztatowych. Zawieszenia z szalkami mogą tworzyć części oddzielne lub trwalełączoną całość.

§ 11.

a. Wagi proste z odejmowalnymi szalkami, godne legalizacji pierwotnej, powinny po usunięciu szalek osiągać wyznaczone położenie równowagi. Wagi proste, których szalki są trwale połączone z wieszakami, są godne legalizacji pierwotnej, gdy osiągną wyznaczone położenie równowagi łącznie z szalkami.

b. Przy legalizacji następczej wagi proste powinny być zgłaszane wraz z szalkami, przyczem powinny one przynajmniej wraz z nimi osiągać wyznaczone położenie równowagi.

§ 12.

Postanowienie § 11 b ma charakter przepisów o uchybieniach (POM poz. 2,001 art. 11). Jeżeli waga, znajdująca się w obrocie publicznym, nie czyni mu zadość, to nie stanowi to samo przez się o jej nielegalności w rozumieniu art. 14-go dekretu o miarach.

§ 13.

Wagi proste równoramienne wiszące o nośności nie przekraczającej 20 *kg*, godne legalizacji pierwotnej, powinny ponadto należeć do jednego z typów, dopuszczonych do legalizacji przez Główny Urząd Miar.

Wagi złożone równoramienne.

§ 14.

Dla wag złożonych równoramiennych, oprócz postanowień §§ 1 ÷ 4 przepisów niniejszych, mają zastosowanie postanowienia, zawarte w §§ 14 ÷ 25.

§ 15.

Wagi złożone, godne legalizacji pierwotnej, powinny być o nośności: 1, 2, 3, 5, 10, 15, 20, 30, 50, 100, 200 i t. d. co 100 kg.

§ 16.

W wagach złożonych ciężary szalek zdejmowalnych, różniących się co do kształtu, mogą być niejednakowe, jednakowoż w tym wypadku odpowiedni kształt siodełek powinien ujawniać niewłaściwe przedstawienie szalek.

§ 17.

a. Wagi złożone, mające zdejmowalne szalki jednakowego kształtu, są godne legalizacji głównej, gdy osiągają wyznaczone położenie równowagi zarówno z szalkami, jak i bez szalek; mające zaś szalki różnego kształtu, gdy osiągają wyznaczone położenie przynajmniej wraz z szalkami.

b. Wagi złożone są godne legalizacji wtórnej, gdy bez względu na kształt szalek osiągają wyznaczone położenie równowagi przynajmniej wraz z szalkami.

§ 18.

Postanowienie §-u 17 b ma charakter przepisów o uchybieniach. Jeżeli waga, znajdująca się w obrocie publicznym, nie czyni mu zadość, to nie stanowi to samo przez się o jej nielegalności.

§ 19.

a. Wagi złożone, godne legalizacji pierwotnej, powinny być zaopatrzone bądź w jeden tarownik balastowy, znajdujący się po stronie odważnikowej, bądź w dwa tarowniki, z których każdy znajduje się po innej stronie wagi.

Tarowniki balastowe służą do wytarowania wagi (t. j. do odpowiedniego wyrównania łącznych ciężarów części strony odważnikowej i ładunkowej) zarówno przy legalizacji wtórnej, jak i podczas używania wagi w obrocie publicznym.

Jeżeli waga ze zdejmowalnemi szalkami jednakowego kształtu posiada jeden tarownik, to jest ona godna legalizacji głównej wtedy, gdy przy tarowniku, napełnionym mniej, więcej do połowy balastem, czyni zadość postanowieniu § 17 a.

Konstrukcja tarownika powinna być taka, aby była uniemożliwiona szybka i niedająca się łatwo zauważyć zmiana ilości zawartego w nim balastu i aby cel i sposób stosowania jego był łatwo zrozumiały. Tarownik powinien być tak urządzony, aby balast nie mógł się z niego wysypywać przy przechylaniu wagi.

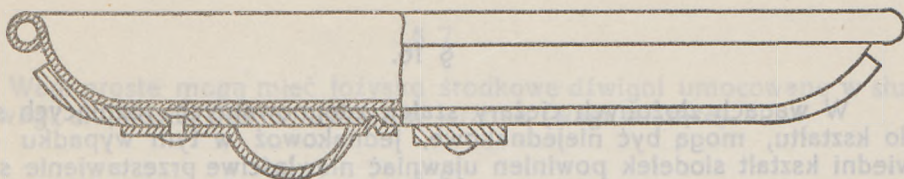
Pojemność tarownika powinna być taka, aby ciężar drobnego śrutu, dającego się w nim pomieścić, nie przekraczał 20 gramów dla wag o nośności do 2 kilogramów włącznie, i — 50 gramów dla wag o nośności powyżej 2 kilogramów.

b. Tarownik balastowy powinien być wykonany w kształcie łyżki (z kołnierzem lub bez), której trzonek przytwierdzony jest za pośrednictwem nitu. Nit służy za oś obrotu.

Tarownik może być przytwierdzony: 1) do właściwego siodełka (t. j. do części podparcia, na której leży szalka), albo 2) do części podsiodłkowej podparcia, albo wreszcie 3) do szalki odważnikowej, o ile szalka ta różni się kształtem od szalki ładunkowej, a kształt siodełek zabezpiecza od niewłaściwego przedstawienia szalek. O ile szalka odważnikowa jest niezdejmowalna, tarownik powinien być umocowany do niej, a nie do podparcia.

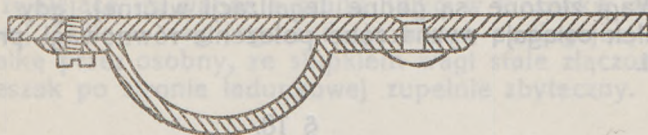
c. Dozwolone są następujące konstrukcje tarowników:

1) tarownik sztancowany, w którym trzonek łyżki we właściwym położeniu powinien przeżyć i zatrząskiwać tarownik (rys. 1);



rys. 1.

2) tarownik lany lub sztancowany, zamykany przy pomocy śrubki, przechodzącej przez trzonek tarownika lub jego przedłużenie i przymocowującej go do odpowiedniej części wagi, albo też przy pomocy śrubki, pod której główkę dociska się obrzeże łyżki (rys. 2) lub trzonka.



rys. 2.

Grubość blachy sztancowanych tarowników balastowych powinna wynosić nie mniej niż 1 mm.

§ 20.

Wagi stołowe, których mechanizm dźwigniowy zawarty jest w skrzynce, powinny być zaopatrzone na zewnętrznej stronie skrzynki w tarczę z oznaczeniem nośności; nierozdzielne połączenie tarczy z skrzynką powinno być zabezpieczone konstrukcyjnie lub przez cechę urzędu.

§ 21.

Wagi równoramienne złożone z podwójną dźwignią główną z żeliwa, mogą być cechowane na wpustce z czystej cyny, zapelniającej wgłębienie w osi głównej ponad główką śruby, łączącej ją z dźwignią główną.

Wpustka powinna być płaska z zewnątrz i trwale spojona z materiałem osi.

§ 22.

O ile w wadze stołowej niewymagalność mechanizmu dźwigniowego z postumentu jest zabezpieczona przez specjalną konstrukcję osłonek, a mianowicie, jeżeli przesunięta przez końce śrub osłonkowych linewka żelazna, której końce zabezpieczy się plombą, uniemożliwia wyjęcie dźwigni głównej, to dźwignia może nie posiadać wpustek (POM poz. 2,61/2 § 9).

§ 23.

Dźwignia główna może nie posiadać wpustki, jeżeli mechanizm dźwigniowy wagi osadzony jest wewnątrz skrzynki, dającej się zamknąć zapomocą plomby w ten sposób, aby bez zerwania plomby dostęp do wnętrza pudła był niemożliwy.

§ 24.

Przy legalizacji wtórnej wag złożonych równoramiennych cecha może być dawana na plombie, zawieszanej na postumencie.

§ 25.

Wagi złożone równoramienne o nośności nie przekraczającej 50 kg, godne legalizacji pierwotnej, powinny ponadto należeć do jednego z typów, dopuszczonych do legalizacji przez Główny Urząd Miar.

Przepisy końcowe.

§ 26.

Uchyla się przepisy o warunkach legalizowania wag handlowych zwyczajnych Cz. III przepisów z dnia 30 września 1923 r. (POM poz. 2,632) oraz wszelkie dotychczas obowiązujące przepisy, sprzeczne z niniejszemi.

W szczególności uchyla się w byłej dzielnicy austriackiej: §§ 27 i 30 Przepisów o warunkach legalizowania (Eichordnung), wydanych przez b. c. k. Komisję Normującą Legalizowanie 19 grudnia 1872 r. (R. G. Bl. r. 1872 № 171); rozdziały 11 i 12 instrukcji VI z 19 grudnia 1872; uzup. do §§ 25 e i 27 z pierwszego uzup. przep. o war. leg. z 18 lipca 1874 (R. G. Bl. r. 1874 № 110 — VBE str. 3 i 4); rozp. NEK № 78 z 21 lutego 1874 (VBE str. 9); 1, 2 i 3 rozdział rozp. NEK z 31 grudnia 1874 (VBE str. 17 do 21); uzup. do § 30 z drugiego uzup. przep. o war. leg. z 1 marca 1875 (R. G. Bl. r. 1875 № 17 — VBE str. 25); uzup. instrukcji VI z 8 sierpnia 1876 (VBE str. 71); pierwszy rozdział uzupełnienia instrukcji VI z 19 lipca 1879 (VBE str. 139 i 140); pierwszy rozdział uzup. instrukcji VI z 16 stycznia 1884 (VBE str. 178 i 179); uzup. instr. VI z 24 lutego 1885 (VBE str. 223); uzup. instrukcji VI z 17 października 1885 (VBE str. 229 i 230); rozp. NEK № 188 z 20 stycznia 1889 (VBE str. 273); dwudzieste trzecie uzup. przep. o war. leg. z 17 listopada 1892 (R. G. Bl. r. 1892 № 217 — VBE str. 395 i 396); rozp. NEK z 25 stycznia 1893 (VBE str. 399 i 400); rozp. NEK № 6004 z 2 grudnia 1897 (VBE str. 697); uzup. do § 30 z trzydziestego szóstego uzup. przep. o war. leg. z 28 czerwca 1898 (R. G. Bl. r. 1898 № 153 — VBE str. 725); rozp. NEK № 1346 z 17 marca 1899 (VBE str. 793); uzup. do §§ 27 i 30 z czterdziestego uzup. przep. o war. leg. z 24 stycznia 1900 (R. G. Bl. r. 1900 № 58 — VBE str. 800); uzup. do § 27 z czterdziestego pierwszego uzup. przep. o war. leg. z 24 lipca 1901 (R. G. Bl. r. 1901 № 138 — VBE str. 960 i 961); rozp. NEK № 5387 z 10 października 1901 (VBE str. 980); uzup. do § 30 z czterdziestego trzeciego uzup. przep. o war. leg. z 2 lipca 1903 (R. G. Bl. r. 1903 № 158 — VBE str. 1040); rozp. NEK № 6013 ex 1903 i 295 ex 1904 z 27 kwietnia 1904 (VBE str. 1155 i 1156); rozp. NEK № 489 z 29 stycznia 1906 (VBE str. 1254); rozp. NEK № 4609 z 19 lipca 1907 (VBE str. 1335); rozp. NEK № 6000/4157 z 8 listopada 1913 (VBE str. 1474).

W byłej dzielnicy pruskiej uchyla się: § 89 przepisów o warunkach legalizowania (Eichordnung), wydanych przez b. C. Komisję Normującą Legalizowanie dnia 8 listopada 1911 (R. G. Bl. str. 960); okólnik NEK, dotyczący wag równoramiennych (M. NEK IV str. 167), oraz wszelkie przepisy o warunkach legalizowania, zawarte w „Instruktion VI” i jej uzupełnieniach, jak też w „Beschreibung u. Erläuterung zu d. bildl. Darst. d. eichf. v. Messger.” wraz z uzupełnieniami, o ile przepisy te dotyczą wag równoramiennych prostych i złożonych.

§ 27.

Przepisy niniejsze otrzymują moc obowiązującą od dnia ogłoszenia z wyjątkiem §§ 13, 25 i ust. 2 i 3 § 26, które wchodzi w życie od dnia 1 października 1926 r.

Warszawa, dnia 18 lutego 1926 r.

L. S.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR:

(—) inż. Z. Rauszer

138

GŁÓWNY URZĄD MIAR
№ 26. I. 360.1.

Rozporządzenie Głównego Urzędu Miar o dopuszczeniu do legalizacji wag handlowych zwyczajnych równoramiennech złożonych typu B 1.

Na podstawie art. 11, 12 i 16 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. art. 211), §-a 19-go Ustawy Rzeszy Niemieckiej o miarach (Mass- u. Gewichtsordnung) z dnia 30 maja 1908 r. (R. G. Bl. str. 349) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. S. P. poz. 166) zarządza się co następuje:

§ 1.

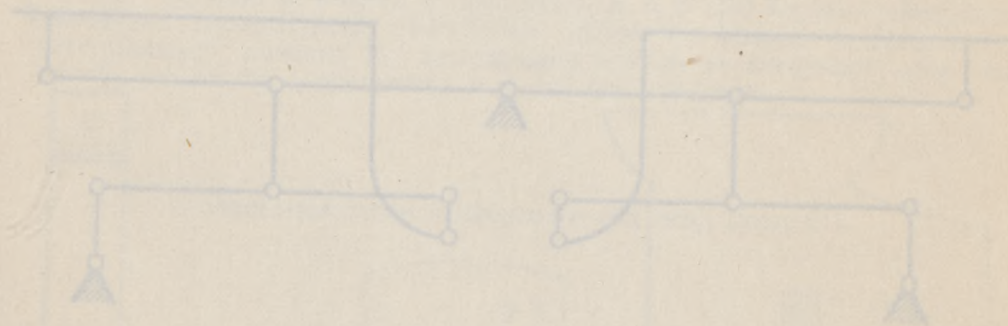
W myśl § 25 Przepisów o warunkach legalizowania wag handlowych zwyczajnych wagi równoramienne (POM poz. 263/1) dopuszcza się do legalizacji wagi równoramienne złożone typu B 1, poniżej opisanego.

Przynależność do typu B 1.

§ 2.

Wagi, zaliczone do typu B 1, powinny odpowiadać warunkom następującym:

a. System wagi nie odpowiadać następującemu schematowi układu dźwigniowego.



rys. 1.

b. Dźwignia główna i dźwignie pomocnicze powinny być pojedyncze i bez rozgałęziań.

c. Boki postumentu powinny być złączone co najmniej 2-ma poprzeczkami przy postumencie żelwnym i co najmniej 3-ma — przy postumencie z blachy. Wymiary i kształt postumentu powinny zabezpieczać go od łatwej możliwości (np. pochodzącej od nacisku ręki) trwałego jego odkształcenia.

d. Trzy główne noże dźwigni głównej, t. j. oporowy i dwa nożne, powinny być wykonane jako noże długie (dwustronne).

e. Łożyska w postumencie i noszach powinny być w swych podłożach osadzone nieruchomo.

f. Łożyska w ściągach i wieszakach mogą być osadzone ruchomo lub nieruchomo.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 24 lutego 1925 r.

(układ w porządku wielkości liter tytulowych)

